

Anmeldelse af Det Hvide Snits afskedsshow

Af Kirsten Kvist, improspiller

Jeg er blevet opfordret til at skrive en anmeldelse af Det Hvide Snits afskedsshow. Men et afskedsshow står ikke alene. Det væver sig ind i oplevelserne af mange, mange andre af Snittets shows. Så det bliver nok en slags anmeldelse af et metashow krydret med mine egne impro-refleksioner undervejs. Således kan dette ende, som ethvert talkshow som regel ender: at værten har inviteret en gæst, som på overfladen skal repræsentere indholdet, men ethvert talkshow handler mere om værten selv end om gæsten... Ny scene!

Det Hvide Snits afskedsshow

Mon de virkelig mener det?

Det var både det første, andet og tredje spørgsmål til mig selv, da jeg købte billet til showet, da jeg så og genså diverse festival- og showbilleder på Facebook, og da jeg stod i deres (im-)provisoriske bar i Krudttønden.

Har de egentlig tænkt sig at stoppe? Kan de rent faktisk lade være med at tage afsæt til endnu et år i Rådhuset, i Kvartershuset, i Christianshavns Beboerhus, på en tømmerflåde, eller hvor de nu har huseret?...

Og så gik vi og de i gang.

Første halvleg - Den Gule Streg

Showet var delt op i 2 halvlege: del 1 til *Den gule Streg* og del 2 til shortform.

Den gule Streg er det koncept (ud af mange!) som Snittet selv er mest stolte over at have opfundet, og det er med god grund, for det er et teknisk lækkert longform-koncept, der med en simpel streg på gulvet angiver grænsen for skuespillernes private scene og "spille-scenen", hvor den officielle historie spindes. Historierne vikler sig ud og ind af hinanden – nogle scener binder sig som med velcro fast til andre, mens andre scener lægges til modning eller forsvinder ud i glemslen på fantasiens genbrugsplads og kan ligge der og kompostere.

Holdet var oldtimer-kvartetten: Kim von Bülow, Bo Bødker, Jakob Nienstaedt og Bo Vilstrup. Spillerne udfordrer og påkalder egne og hinandens arketyper så sikkert, som man nu kun kan i en relation, der har varet længere end de fleste indremissionske ægteskaber. Scenens ægteskab varede også længe, men det var nu kun på grund af ægtemandens delvist frivillige indespærring i et skab i mere end 15 år...

Kim fejler med sin vanlige højstatus og disrespekt for improens grundregler de bud til side, som han ikke bryder sig om – det vil sige som ikke primært kommer fra ham selv. Selv efter 30 år kan jeg tage mig selv i at spekulere på, om han er i karakter, når han gør det bag ved den gule streg, eller om han og resten af gruppen er så inkarneret i deres relationer og traditioner, at det bare er sådan, han er på scenen.

Det mest mindeværdige fra første halvleg af afskedsshowet står nu stadig knivskarpt for mig, som det rutinebrud, der altid har været Snittets varemærke: De høje fyre i hvide skjorter forlod scenen, og Zbiegnev, den gennemgående mimende lavstatuskarakter, trådte ind på midten af scenen og lavede et liderligt, slow motion stripnummer mens han selv sang *Se den lille kattekilling*. Jeg har aldrig hørt Zbiegnev synge før!!! Tak for det! Et show fra Snittet uden et lille, lummert afskedsstempel i røven havde heller ikke været den ægte vare.

Anden halvleg - Shortform

I anden halvleg blev mandskabet suppleret med Jeppe Christoffersen og Søren Sofus Wichmann, som de seneste mange år har spillet sammen med veteranerne både i Snittet og i den nyere gruppe Kryds og Bolle. Impro Comedy er jo en ædel disciplin i genren "dobbelt kontaktsport", idet man både er i nærkontakt med de andre på scenen og med publikum og kan modtage tacklinger, afleveringer og kendelser fra alle sider. Det kræver spillere af stærk støbning at supplere de gamle mænd i Snittet, og det lykkes rigtig godt her.

Når man er færdig med at nyde de tekniske finesser som bliver tilføjet her, så er 2. halvlegs største og sjoveste oplevelse dog igen et rutinebrud fra en af de gamle drenge. Bo Bødgers udfordring til Kim, *Trutte-prutte-legen*, vil gå over i historien for de der var med den aften, som det man stadig grinede af, da man var kommet sig over sine tømmermænd dagen efter, men som man simpelthen ikke kan forklare ligeså morsomt, som det var. Det var guddommeligt åndsvagt og sjovt og vidunderligt gennemført, da de to mænd prutte-truttede sange på hinandens maver i en 69'er på gulvet i Krudttønden.

Afterparty?

Og så var showet slut, lageret af merchandise var kastet i grams, baren var tømt, og det var tid til afterparty.

Som helt grøn improspiller blev jeg for 25 år siden chokeret over tonen i det første show jeg så med Det Hvide Snit. De var meget høje og voksne (gamle), de var meget sjofle og sagde meget nej til hinanden. OG de var meget sjove! Det var stadig sådan. Nu er der også 25 års kærlig historie med i bagagen, når jeg ser Snittet, og den fylder på bedste vis, som den også skal. For den notoriske godsejers afvisning af de andres bud er en del af et 30 år langt metashow, ligesom Zbiegnevs kittelklædte, servicerende skikkelse er en del af det. Jeg kan ikke se ham, uden også at se den samme stakkels figur, der var bundet til en stol med pomfritter i næsen og blev overhældt med ketchup. Jeg hadede det show, men det er en del af den opfindsomhed og det jackass-agtige vovemod, der ligger i Snittets DNA.

Tak for festen venner! Jeg vil savne jeres respektløse mod og idérigdom.

Men jeg har også været til koncerter, der endte med, at trommestikkerne bliver kastet ud til publikum, og der blev sat ild til instrumenterne, så jeg ved godt, at selvom det her er slut, så kommer der mere. På den ene eller den anden måde – i den ene eller anden form. Og det er velkomment.

Event: Det Hvide Snits afskedsshow d. 11. maj 2019, Krudttønden, København Ø

Deltagere:

- Kim von Bülow: godsejeren, den selvudnævnte autoritet
- Jakob Nienstaedt: den bløde kompromissøgende historiefortæller med slumrende indre dæmoner
- Bo Bødger: den legende, rygende pædagog med rocker-attitude og grim mund
- Bo Vilstrup: Zbiegnev, den stumme, evigt underdanige "Mejer" med de mange bud og den hukommelsesløse reaktion på både slag og afslag
- Jeppe Christoffersen og Søren Sofus Wichmann: de to sjove yngre mænd med bedre kondi og hurtigere reflekser de gamle

Alle de andre som ikke var med, men som kunne have været der – ingen nævnt ingen glemt: Jeg vælger her at citere de sidste sætninger af Carsten Jensens murstensroman, *Vi de druknede*:

"I morgen ville vi tælle dem. Og de næste par år ville vi sørge over dem, sådan som vi altid havde gjort. Men i aften dansede vi med de druknede. Og de var os."